

Bunsfold, Anglie

Bylo pozdě. Vzduch byl tak nehybný, že lidé venku mohli slyšet slabé bzučení telefonních drátů. Jenže venku nikdo nebyl.

Ticho narušil až americký chlapec, který se na horském kole vyřítíl z lesa na opuštěnou silnici. Vedle něj běžel funicí pes.

Nalevo spatřil kameru, která jednou zaznamenala jeho otce, když překročil rychlost. Dávej si pozor, hochu, řekl tehdy. Příště budou měřit rychlost kolům.

Padla zelená. Chlapec se rozjel z kopce a minul kameru rychlostí pětatřicet kilometrů za hodinu. Kamera dvakrát zablikala. Je to jasné, pomyslel si chlapec. Někdo si s ní pohrál.

Už neviděl, jak se kamera otáčí a sleduje ho jako hmyzí oko na stopce. Ani si nevšiml, že ho její laserový pohled sleduje celou cestu až k poslednímu semaforu před Bunsfoldem.

Naproti zastavila černá dodávka. Tmavá okna, hučící výfuk a směšná espézetka: 8AD. Pes, špinavě hnědá fena s klikatým bílým bleskem na čele, udělal tři kroky k autu a zavrčel.

Chlapec už dávno tušil, že to sídlo na kopci potřebovalo prozkoumat, a jeho instinkt byl správný. Zlá technologie vypuš-

těná z toho místa nějak proměnila jeho rodiče v zombie civící na displej čtyřiaadvacet hodin denně. Musel vyvolat poplach.

Chlapec naslouchal hučícímu výfuku. Počkat, pomyslel si. To je osmiválcový motor nějakého sportáku. Ale kdo by dával takový motor do *dodávky*?

Oni.

Dveře dodávky se otevřely a vystoupila z nich jakási tmavá postava. Asi lidská, ale proboha... určitě přes dva metry vysoká. Tam, kde měly být oči, chlapec zahlédl dva červené světelné špendlíky.

Nejvyšší čas zmizet.

Chlapec a fena vyrazili přes křižovatku a řítili se k městu. Černá dodávka provedla perfektní otočku přes ruční brzdu a vyrazila za nimi.

To není dobré, pomyslel si chlapec. Tenhle chlápek umí řídit.

Rychle se potřeboval někam schovat a stromy za bezměsíčné noci byly jediná šance.

Zabočil doleva na prašnou cestu vedoucí do Bunsfoldského parku. Naplno teď... šestý, sedmý, osmý...

Nejvyšší rychlostní stupeň.

Chlapec slyšel, jak se k němu blíží hrozivé robotické bzučení. Černá dodávka za nimi nemohla, ale ta tmavá postava zjevně ano.

Otočil se a spatřil temnou siluetu, jak neslyšně běží rychlostí rodinného hatchbacku. Fena se zastavila, obrátila a vyceňila zuby, aby chlapec bránila.

„Ne! Ke mně, holka!“ vykřikl chlapec za jízdy. Nemohl zastavit. To, co po něm šlo, bylo něco opravdu ďábelského. Cítil to.

Najednou uslyšel hlasitý štěkot následovaný pronikavým zakňučením.

Ne!

Teď zůstal sám. Musel se dostat přes řeku.

Bzučení se znovu blížilo. Zastavil se. *Přemýšlej!*

Ta věc se vynořila mezi stromy a zlověstně k němu kráčela.

Chlapec ztuhl.

ŽUCH.

Zraněná fena se vyřítila z podrostu a srazila postavu na zem. Temná silueta zůstala ležet a fena s chlapcem vyrazili k mostu.

Řeka už byla na dohled. Vyčerpaná fena se zastavila na jejím břehu.

„A je to, holka,“ vyhekl Buster. „Ty ji přeplav, já přeskočím.“

Ale fena se rozhodně nikam nechystala. Byla odhodlaná bránit chlapcův útěk. Otočila se, aby čelila tomu, co bylo mezi stromy.

Chlapec zrychlil, odrazil se jako kaskadér a ladně přistál na zadním kole. Typické, pomyslel si. Jeho nejlepší trik zase nikdo neviděl.

Fena varovně zaštěkala. Pozdě.

Jakoby odnikud se vynořily dvě kovové paže a popadly jeho kolo za řídítka. A zase tu bylo to bzučení, tentokrát však hlubší a hlasitější. Z přítmí se vyloupila ta samá tmavá postava.

Týčila se nad chlapcem. Člověk? Duch? Zlobr? Těžko říct, když měla masku. Obvykle se hned tak něčeho nelekl, ale tahle věc...

Na černém hledí její prilby se rozběhla červená digitální písma. Ta věc o něm věděla úplně všechno:

JMÉNO... VIRGIL BUSTER MUSTANG... NAROZEN... SAN DIEGO V KALIFORNII... DO BRITÁNIE PŘIJEL ... 7. BŘEZNA... DO ŠKOLY CHODÍ... V BUNSFOLDU... KREVNÍ SKUPINA... NULA NEGATIVNÍ...

„Poslouchej, zrůdo,“ řekl chlapec vzdorně, „lidi vědí, že jsem tady. Můj táta už sem dokonce jede.“

Odpověděl mu proud písmen.

NESPRÁVNĚ. ON... TEĎ... HRAJE... POČÍTAČOVU ... HRU.

Postava namířila na chlapce kovový prst a vstřelila mu něco do krku.

NEMÁ RÁD... SVÉHO PÁCHNOUCÍHO UČITELE MATEMATIKY... HRUDKY V JOGURTU ... BRITSKÁ JÍDLA... MÁ RÁD... DVA DÍLY GRIFFINOVÝCH ZA SEBOU... SURFOVÁNÍ... ZÁVODY VE SJEZDU NA KOLE...

Svět kolem se zamlžil, ale proud údajů neustával.

TAJNĚ MILUJE... PRINCEZNU LEIU

Tak moment... jak tohle vůbec někdo mohl vědět?

„No, rozhodně bych neřekl, *miluje*,“ bránil se chlapec. „Uznává, jistě. Obdivuje, určitě. Ale... hehe. Dej mi pokoj. Je mi teprve třináct...“

DVANÁCT LET... DESET MĚSÍCŮ... OSMNÁCT DNÍ... PŘESNĚ

„Když myslíš. Poslouchej, já nic neviděl. Nic neřeknu. Přísahám na holý pupík. Co ty na to? Nech mě jít. Zmizím rychleji než prd v továrně na větráky.“

Další zabzučení. Zdálo se, že zlověstný robot konečně našel, co hledal.

NEJVĚTŠÍ HRŮZA... Z UPÍRŮ.

Ach ne. To ne.

Robot odhalil jedinou věc, která ho opravdu děsila. *Ale jak?*

Kolem černého hledí proletěla můra. Tmavá postava ji bleskově chytila do ruky. Podržela mrskající se hmyz za křídlo přímo před Busterovým obličejem. Pak se její černé hledí pomalu změnilo v mrtvolně bledou tvář s prázdnými očními důlky, tmavě fialovými žilami a dvěma ostrými tesáky. Postava si vložila mŕru do úst a začala ji žvýkat. Její upíří tvář se usmála.

CHUTNÁ TO JAKO KUŘECÍ.

Přes hledí přeběhla další zpráva. Dost matoucí.

TAKŽE. KDE... JE... STIG?

„Nemám tušení,“ pokrčil rameny chlapec. „O tom jsem nikdy neslyšel. Ale na druhou stranu,“ pohlédl vzdorně na postavu, „i kdybych to věděl, neřekl bych ti to.“

TAK BUSTER LA VISTA, BEJBY.

Okolí na okamžik ozářil záblesk světla, pak nastala tma. Poslední, co Buster viděl, než omdlel, byly houpačky a kolotoč.

Doběhl až na hřiště. Tak blízko.

Vyčerpaná fena celou tu scénu sledovala přes řeku. Tiše zakňučela.

Postava se otočila a pomalu se vracela dokončit svou noční práci.